

[Socialministeren.]

den enkeltes hidtidige indtægter. Jeg tror også, man fra forslagsstillernes side er opmærksom på, at en sådan løsning rummer en lang række problemer, både finansielle og administrative, og det kan efter regeringens opfattelse ikke være rigtigt at foregribe socialreformkommissionens arbejde ved nu at lægge sig fast på nogen bestemt løsning, ikke mindst under hensyn til at der fra sikringsudvalgets side stræbes efter at nå et resultat i løbet af kort tid.

Regeringen er fuldt opmærksom på, at det især er sygedagpengene, der er sattet bagud, og det er derfor også som tidligere nævnt under overvejelse forlods at søge disse dagpengeydelse forbedret. Hovedparten af udgifterne til dagpenge til lønarbejdere finansieres som bekendt ved bidrag fra arbejdere og arbejdsgivere; derfor har regeringen optaget forhandlinger med de to hovedorganisationer om forbedringer af sygedagpengeydelse, som vil kunne gennemføres på kortere sigt.

På denne baggrund finder jeg ikke i dag anledning til at gå nærmere ind på enkeltheder i det foreliggende forslag. Jeg vil dog have lov at føje til, at det har undret mig, at forslaget udelukkende handler om ydelserne. De administrative problemer ved i alle tilfælde at skulle anvende den hidtidige indtægt som grundlag for beregning af dagpengenes størrelse er overhovedet ikke nævnt. Forslagsstillerne er heller ikke kommet nærmere ind på, hvordan forbedringerne skal finansieres, selv om der her er tale om merudgifter, der ganske løseligt kan anslås til at være af en størrelse på omkring $\frac{1}{2}$ milliard kr. om året.

Det siges i bemærkningerne til forslaget, at gennemførelsen af de foreslåede forbedringer ikke vil motivere ændring af de pågældende loves bestemmelser om ydelsernes finansiering. Hvis det er meningen at fastholde udgiftfordelingen, som vi har den i dag for lønarbejderdagpenge med $\frac{1}{6}$ fra statskassen og $\frac{5}{6}$ ved bidrag fra arbejdere og arbejdsgivere, må der ske en meget kraftig forhøjelse af disse bidrag, der er fastsat i loven. Det vil også være rimeligt at pege på, at over for arbejdere med forholdsvis lave indtægter må det i så fald være åbenbart urimeligt at fastholde det faste bidrag pr. arbejdstime, når dagpengene for

alle skal gradueres efter hidtidig indtægt. Er det derimod meningen, at arbejdernes og arbejdsgivernes bidrag skal være uændrede og hele merudgiften bæres af staten, ville det jo være interessant at få at vide, hvordan man fra forslagsstillernes side tænker sig denne merudgift dækket.

Også hvad arbejdsløshedsforsikringen angår, opstår der væsentlige finansielle problemer ved en forhøjelse af ydelserne. Udgifterne til arbejdsløshedsunderstøttelse bæres jo for en meget væsentlig del af det offentlige og fordeles således på hele befolkningen. Jeg må her trække et synspunkt frem, der før har været fremme, når vi har diskuteret disse spørgsmål, nemlig at man ikke må glemme, at talstærke kredse i befolkningen ikke i dag er omfattet af den tryghedsordning, der her er tale om.

Det er regeringens opfattelse, at vi må tage alle disse hensyn: de indholdsmæssige, de administrative og de finansielle, i betragtning; og at vi ikke må træffe nogen principafgørelse, før vi får resultatet fra det sikringsudvalg, som nu arbejder intenst med spørgsmålet.

Simonsen: Den sag, vi nu har på dagsordenen, har jo allerede været omtalt en del under forespørgselsdebatten. Det kan egentlig nok, som socialministeren har været inde på, siges, at der er en vis form for inkonsekvens i dette forslag til folketingsbeslutning om ændring af lov om den offentlige sygeforsikring, ulykkesforsikring og erstatning til tilskadedkomne værnepligtige i forhold til den forespørgselsdebat, vi har haft, idet man i forespørgslen taler om en egentlig erstatning for de indtægtstab, som bl. a. sygdom og ulykkestilfælde forvolder, mens man i det forslag, vi nu behandler, foreslår forhøjelser til $\frac{9}{10}$ af den pågældendes arbejdsfortjeneste. Jeg tror, det vil være meget sundt at få en nærmere politisk afklaring af hele spørgsmålet om, hvad vi egentlig mener, når vi taler om, hvad erstatning dækker.

Vi er i det konservative folkeparti enige om, at uforudselige og uforstyldte vanskeligheder, som rammer mennesker på grund af sygdom eller ulykke, ikke skal kunne slå de pågældende menneskers tilværelse økonomisk i stykker. Men som socialministeren har oplyst, arbejder det såkaldte sikrings-